

Moraj

A Móra Ferenc Kollégium lapja

Tartalom

1. Tartalom (ez az oldal)
2. Antitechnika rovat
3. Elveszett irodalom
4. Mikulás Móra módra
5. Hello (fiktív levél)
Kisebbségi politika
6. Buli + Szimfonikus
7. Móra yellow pages
8. A kollégiumi élet sója
9. Nyári Mikulás, menza, stb...
Nem kaptunk esélyt
10. Interjú Nádasi Istvánnal
11. Kié az ötödik emelet?

Idő hiányában sajnos nem sikerült tökéletesen kijavítani az esetleges helyesírási hibákat, ezekért előre is elnézéseket kérjük. Remélhetőleg az ezután következő számokban már sikerül ezeket kiküszöbölnünk.

Beköszöntő

Íme, megjelent végre a Moraj. Már tavaly is terveztük egy igényes, stílusos, fiatalos lendületű és latinos temperamentumú lap megjelentetését. Akkor nem sikerült. De most nem hibázott maroknyi de lelkes csapatunk: az újság megszületett.

Minden álszerénységet félretéve: nekünk tetszik. Ezzel nyilván nincs így mindenki ("túl harcos, túl cyber, túl személyes..."), de hát mi bírjuk a kritikát. Sőt, várjuk: szemtől szembe csak segíthet, hátúlról mellbe(ahogy mostanság divat) meg csak a rossz vért szüli. Ha írni támadna kedvetek keresetek meg bátran: semmi akadály annak, hogy részt vegyetek a munkában. Harcos, portalanító vitarovatunkba szintén várjuk a cikkeket, hogy ez a lap mindannyiunkról szóljon. Írjatok velünk: az újság semmiképpen sem lesz rosszabb mint az eddigiek, legfeljebb nem lesz jobb.

Barabás Béla

Felelős szerkesztő: Barabás Béla
Tördelő szerkesztő: Jóbi Attila
Lektorálta: Pap Ildikó

Rovatvezetők:
Konczer Kinga
Papp László Tamás
Szalánczy Dorottya

Antitechnika rovat

A XXI. század küszöbén ácsorgunk. A technikai fejlődés töretlen mivoltából adódóan mostanra jelentős mértékben része mindennapi életünknek. A média azonban (érthető módon) csak a legújabb vívmányokkal foglalkozik, lett légyen szó a technika bármely területéről. Pedig ha jól megfontoljuk, egy békebeli, de még működő konstrukció legalább akkora (ha nem nagyobb) szenzáció, mint egy csillogó-villogó vadonatúj gépcsoda. E rovat célja, hogy újra felhívja a figyelmet ezekre a méltatlanul mellőzött szürke eminenciásokra.

Ford Transit Garabonc Special

A nem hivatalos országúti versenyek (a KRESZ szerint: közlekedés) egyik prominens résztvevője mostani tesztünk főszereplője. Az 1985-ös Ford Transittal, a Garabonciás Istálló büszkeségét Somogyi Ferenc tesztpilóta, versenyző és boxfőnök segítségével mutatjuk be. Az autó igen nagy versenyműltra tekint vissza: indult a Szeged-Szabadka ágyúgályafutamon; célba ért a gyilkos Sepsiszentgyörgy-Szekelyudvarhely-Retyezád trophyn, és egyetlen indulóként megnyerte a Szeged-Tornagörgő(Hrhov)-Szeged túrelőfutót.

De nézzük magát az autót. Már első ránézésre nyilvánvalóvá válik: nem egy hétköznapi gépjárművel van dolgunk. Az ezüstszürke-piros-bordó-fekete-zöld színekben pompázó csodával nem kellenek túl nagy feltűnést egy Jamaicai utcán sem, de a műanyagflakon-dróf összetételű jobb első indexbúra már ott sem számít mindennapi fogásnak. A számos kopas, horzsolás és horpados csak még markánsabbá teszi az autó megjelenését.

A belső tér méltó párja a külsőnek. Versenyaufó mivoltához képest meglepően tágas: papíron kilenc férőhelyes, gyakorlatban azonban egy kozak lovasszázad is beférne lovakkal együtt. Sőt, talán már be is fért egyszer. Az ülések a fejedelmi kényelem mellett vidám karpitozásukkal hívják fel magukra a figyelmet: az első ülés sor szürke; a középső barna-sárga; a hátsót pedig piros-zöld pakrác borítja. A műszerfal minden szükséges információt tartalmaz, ezen kívül még egy Dexter matricát és egy kétes minőségű magnót is. A

belső tér számos ötletes megoldás színhelye. Ezek közül a hátsó ajtó belső (és mivel külső nincs, ezért egyetlen) kilincse érdemel említést, amelynek működési elve ismerős lehet a kolégiumi toalettefűlkék belső rekeszeléséről.

A teszt kezdetén a motorházba is bepilanthattam. Az apropót ehhez az adta, hogy az országutak büszke hercege az akkumulátor hibájából megmakacsolta magát. Rövid szerelés és öt lelkes ember erejének segítségével azonban mozgásba lendült az isteni gépezet. Nosza, kezdődhetett a tesztkör! A motor markáns, ferfiás dieselhangja megdobogtat minden rocker-szívet. Miután már feltöltődött az aksi, az autó

első pöccre indul, és a váltó sem hagy maga után kívánnivalót. A kormány jó fogasú és közvetlen, az autó úttartása és kanyarstabilitása példás. A sokat próbált pilóta kezében

kezes barányként viselkedik az amúgy vad, utcai harcra termett gépszörnyeteg. Gép és pilótája igen expeditív páros: egyetlen kötes közlekedési helyzetben sem volt kérdéses, ki itt az utak királya. Minden esetben érvényesült Ficerének a fizikából a való életbe átültetett törvénye: „mindig a nagyobb autónak van elsőbbsége”.

De hátra vált még a java: én is letérdelhettem a minden autós álmait jelentő oltárnál. Hatalmas óhítattal 40-50 métert is dőngethettem egyesben az autópályák rettegve tisztelt uralkodójával, aki megfelelő alázattal kezelve hajlandó volt nekem is engedelmeskedni.

Mindent összevetve megállapíthatjuk: az autó furfangos külseje a vátnál sokkal megbízhatóbb, szinte elnyúlhatatlan technikát takar és minden bizonnyal még hosszú évekig rója máhoságteljesen a Kárpát-medence útjait.

Köszönet a Garabonciás Egyesületnek, Ficerének, valamint Arnoldnak és a srácoknak a 11-esből, hogy segítettek betolni az autót.

Barabás Béla

Mit is takarhat ez a cím?
Mert ugye: az „elveszett” azt jelenti, hogy eltűnt, nincs többé; nem találjuk és következésképpen nem is ismerhetjük.

Mi más értelemben használjuk ezt a szót - természetesen elsősorban azért, hogy a cím minél hangzatosabb és vonzóbb legyen; s hogy a szemetek rögvést rátapadjon újságunk eme oldalára...

Most, hogy már mindannyian iszonyúan kíváncsiak lettetek, kimondom - illetve leírom - a várva várt magyarázatot: Az „Elveszett irodalom” ez esetben azt jelenti, hogy olyan irodalmi alkotásokkal szeretnénk kedveskedni nektek, amelyek nem közismertek, amelyeket nehéz felkutatni, s „reklámjuk” sem igen akad.

Így most vállaljuk a NAGY feladatot: „reklámozzuk” ezeket a műveket, és minden követ megmozgatunk, hogy rengeteg „elveszett” érték nyomára bukkanjunk...

A kínai irodalomról - dióhéjban

A kínaiak irodalma több mint négyezer éve szakadatlan. Az elbeszéléseket kevésbe veszik, az igazi költészetnek náluk a vers számít. A vers „az élet sűrített kivonata, önfeledtség és önkívület, gyermekélet és örök élet”.

A Dalok könyvének (Csiking) - egy 350 verset tartalmazó gyűjtemény, melyet valamikor az V. és VI. század fordulóján állítottak össze - a kínai líra egyenes folytatása. Együtt a legtöbb fő motívum megtalálható

benne: a versek tárgya nem a szerelem és nem is a vallás, mint az európai irodalomban (mert mindkettőt magától értetődőnek, természetesnek tartották); hanem a természet csodálata, a magány dicsőítése, a jó társaság dicsérete, borozás jó barátokkal vagy egyedül, kertészkedés...- az élet „csendesebb” örömei.

Tao Jüan-ming (?365- ?427)

Eredeti neve: Tao csien, Tao Jüan-liang

Lássuk csak, mi mindent tudhatunk meg róla, ha felütjük nevénél az Akadémiai Kislexikont!!!

Kísértésbe estem, hogy a szöveget teljes egészében idézzem, és ha az ember kísértésbe esik, ritkán tud ellenállni...Tehát:

„ Az élőbeszédhez közel álló nyelven énekelte meg a paraszti életet és munkát.”

Hmmm...(ez már nem a lexikon, ez én lennék)

Nos, Tao Jüan-ming tényleg megénekelte a természetet és a munkát...de mi a helyzet a barral? Életének és versének fő motívuma ugyanis a bor (bocsánat: A BOR). A borívás élvezete; a bor mint társ a magányban; a csendes iddógálás....

A számos róla szóló legenda egyike szerint fiatalkorában mindössze 83 napot töltött állami szolgálatban, majd azzal a kijelentéssel, hogy: „Nem kívánom gerincemet elgörbíteni.” - szülőfalujába vonult vissza, ahol élete végéig művelgette földjét, borozgatott és verselt. Lássuk, hogyan:

Boríval

Vendég lakik testemben.

Kettőnk életmódja nem azonos egészen:

egyikünk mindig részeg, a másik józan és rendkívül éber.

Ittasan bóbiskolva avagy ébren,

nagyokat szoktunk nevetni egymáson

s beszélgetünk, bár látom, hogy nem ért engem, ahogy én sem értem.

Konvenció, illem, dicsőség, érdem:

ezek nagy marhaságok.

Légy közönyös, de kényes

és vesd meg a világot, sajátítsd el a végső bölcsességet,

s ne törődj önmagaddal.

Figyelj ide, vén részeg:

ha haldoklik a nappal:

hozasd be, s gyűjtsd meg szép lassan a mécsset.

Borívás

Az őszi krizantémok olyan gyönyörű szépek!

Csokrot szedek belőlük, ingujjam harmatos,

s aztán, hogy gondjaimon túltegyek,

a virágokat, magamat és minden

gondolatomat borban úszatom.

Egyedül vagyok, töltök, s hogy megittam,

a kancsó önmagától tölt nekem.

A nap leszállt, elcsitul minden mozgás,

csak a madarak szállnak még haza.

Balkonomon gögösen

fütyürészek,

mert megtaláltam életem értelmét.

Az évszakok múlása

Reggelenként és alkonyat
után
szerény házamban
pihenek.
Kertemben virágok és
gyógy füvek.
Fák s bambuszok vetnek
árnyékot rám,
széphangú lant hever az
ágyamon,
félkancsó karcos bor az
asztalon.
A császárok eltűntek
nyomtalan:
én itt vagyok még, búsan
és boldogan.

Népdalok

A közvetlenség, a nyíl-
ság, a szókimondás
meglepő lehet a következő
két népdalban - főleg
azért, mert az V.-VI. század
környékén keletkeztek. A
lány- legény vonzalom
„megtestesülése” nem min-
denhol jelenik meg ilyen
egyértelműen....

Szűzlány az éjsza- kában

Dobálom magam. Nem
tudok aludni.
Ablakomban a hold kerek
feje.
Olykor mint hogyha férfi
szólna hozzám.
Mindig hangosan felelek:
„Gyere!”

A lány panasza

Alkonyat: átugrik a
kerítésen
mosollyal arcán, virág-
gal kezében.
Hajnal: kimegy, bevágja
a kaput.
Hátra se fordul. Csak
azért, mert éjjel
megkapott mindent, míg
velem aludt.

Konczer Kinga

Mikulás Koktél Móra Móra

Hozzávalók:

- 1 megfelelő
időpont (mond-
juk december 3-
a)
- 1 db kívánságláda,
lehetőleg minél
feltűnőbb helyre
kikészítve
- Izlés szerint kívánsá-
gok (forrón!)*
- Kollégisták, akik a
kívánságokat teljesítik
(minél több, annál jobb)
- 1 db Mikulás (Figyelem!
A Mikulás szabad levegő-
n könnyen kiszárad,
ezért

nedvesség-
tartalmát állandóan
pótolni kell!)

- Krampuszok, angyalkák
(csak úgy hasraütéssz-
erűen)
- Fejenként 1 pár tisztára
mosott cipő (de aztán
csillogjon ám!)
- Mikulás-dalok a
spájzból (tetszés szerint
feljavíthatók)
- 1 db buli az esti órák-
ban

Rázzuk össze az
egészet; a tetejére már
csak a hab jöhet!
Egészségekre!

* A kívánságok lehető-
leg ne anyagi jel-
legűek legyenek,
mert leronthatják
a koktél
zamatát.

Milus Betti

Hello!

(fiktív levél)

Azt kérdezod, hogy mi ez az Egyéni pályázat? Nem is csodálom, hisz ilyen még nem volt a Móra Ferenc Kollegium életében. A Kollegium lakói a részükre kiírt pályázaton indulhatnak és díjat is nyerhetnek. Ez hihetetlen, pedig igaz!

Ha jobban körül nézel a világban, akkor azt látod, hogy szinte mindenre pályázni kell, és lehetőleg minél többet nyerni. Felkészültnek érzed magad erre, mint leendő értelmiségi? Bevallom őszintén, hogy én nem! Talán ezért is jött az ötlet, hogy próbáljuk meg kicsiben...

A pályázatok sosem haszontalanok, hanem valamilyen nemes cél érdekében íródnak ki. Ez esetben a Móra Ferenc Kollegiumról szól a nemes cél, és az itt lakókat célozza meg.

Sziveden viseled a Kollegium múltját és jövőjét? Tehetségesen rápólsz, írsz vagy fotózol...? Szeretsz szakmai munkát végezni? Gyakorlatot szeretnél szerezni a pályázati írásban? Végre megtaláltad a Számodra megfelelő kihívást a kol-

legiumban? Elismertségre, díjra vágysz?

Egyszóval, rengeteg lehetőség rejlik ebben az Egyéni pályázatban. Lehetőség a Kollegiumunknak, hogy maradandót tudjon megőrizni az ittlakóktól, és lehetőség Neked, hogy bizonyíts!

Nem titkolom, hogy ötleteidet is szívesen várom. Talán ez az Egyéni pályázat hosszú távú lesz és gyümölcsöző. Szeretném, hogy a mindenkor Kollegiumi Bizottság minél jobb és kollégistára szabott pályázatot írja ki.

Itt van ez az első. Ez az idé, embléma vagy mi... Fogalmam sincs, hogy jó ötlet-e? Tudom a feltételek kemények, de kihívásként kell indulnia, hogy mércét adhasson a további pályázatokhoz.

Szerinted menni fog a dolog? Mi, hogy Te is szívesen adnál be tervet? Na, figyelj! Most többet nem írok, de keress meg személyesen és mindent elmondok, rendben?

Most viszont rohanok!

Hello, István

Üi.: Ha a lemezen való beadással gond van csak szólj, megoldjuk!

Kardos István Tamás

Kisebbségi Politika

Még várni akartam. Majd jövőre! Aztán úgy alakult, hogy mégiscsak idén. Jogász a koll-bizban?! Nem számíthattam túl nagy támogatottságra. Mondjuk a jogászok, néhány jogi karos meg a szobatársaim. Persze, sokan ismernek tavalyról, a darabból. Jó, ez már nem is olyan kevés. Most már csak valami programot kellene találni. Támadt egy ötletem, s mint kiderült bevált. Vártuk a csodát. S lőn!

Az ember nem csak ígéretet, hanem ha már „hatalomra” jutott, akkor teljesíteni is próbál. Azokért, azoknak, akik rá szavaztak, s odaajuttatták, ahol van. Mi, jogászok nem vagyunk sokan itt a Móraban. Eppen ezért kell nekünk a támogatás. Jött az ötlet, meg a sok panasz, hogy a kollez könyvtára igencsak el van maradva a jogi kari jegyzetek terén. Lementem, megnéztem, s valóbanszomorú állapotok uralkodnak. Van néhány muzeális darab is, olyan szerzőktől, akikről már mi is csak, mint történelem tanulunk. Akadt pár használhatóbb könyv is, de ezek jórészt csak az elsőéveseknek, illetve a negyedéveseknek jók. A másod- és harmadévfolyam, az ötödévvel egyetemben teljesen el van feledve. Kaptam hát szük ismerettség körömet, és megtárgyaltuk, hogy milyen jegyzetekre lenne igazán szükség. Szép kis lajstrom gyűlt össze.

A másik dolog, amit mindenki említett az egy használható CD jogtár volt. Nyilván a hatályos joganyag követése elengedhetetlenül fontos számunkra, s ez a kis segéd anyag megoldaná ezt a problémánkat.

Szó, ami szó összeadtam, kivontam, s a végeredmény szép kis summa lett. Tehát pénzt kell szerezni. Elsődleges forrásnak a jogi kari HÖK-öt tekintettem, de aztán leintettek, és kiderült, hogy a kolli is be tud szállni egy kis

pénzzel. Abban maradtunk, hogy a jegyzeteket a kollegium szerzi be, a jogtárat pedig a kari HÖK támogatásából próbáljuk fedezni, ha már megígérték, hogy tartom velük a kapcsolatot. Megérdeklődtem, hogy mennyibe is kerül pontosan a CD jogtár. Nem magánszemély részére 30 012 Ft, s mivel oktatási infézmény, így a telepítés ingyen van. Nagyon jutányos... Bár a rendszergazdák azt mondták, hogy azt ők is meg tudnák csinálni. Ezzel nem lettünk előrébb.

Megírtam a pályázatot, beadtam. Első körben úgy döntöttek, hogy még meggondolják, mert nincs elég információjuk. Következő alkalommal bementem, s válaszoltam nekik a kollez számítógépes rendszerének állapotát, s hogy csak így megoldható a beszerzés. Vannak még csodák: megkaptuk a kért összeget.

Kérem tehát a kollegiumban lakó jogászokat, hogy nyugodtan használják az újonnan beszerzett „tansegédleteket”, hacsak már valamelyik szemfülesebb társuk ki nem kölcsönözte őket.

Igen, kérem, ezért is fontos, hogy legyen joghallgató a kollegiumi bizottságban. Legyen, aki képviseli ezt a kisebbséget. Mert lehetne csak lakni is ebben a kollezban, s ez igen kényelmes megoldás lenne. De én megis inkább azt mondom, hogy éljünk itt, s használjuk ki az adódó támogatásokat, amiket kaphatunk akár a kollegiumtól, akár más helyekről. Lehet, hogy a többség szava számít, de azért ott vagyunk mi is. Mert nem biztos, hogy az irányít, aki hatalmon van...

Bakajsa Gábor

1998. november 11.

A ködös esti órán különös tárgyakkal kezében öt furcsa alak jelent meg a kollégium tornatermében. Mindenki feszülten várakozott: ebből vajh mi lesz??

Tornaterem. Biztosan valami sportrendezvény van készülében... A lelkes kollégisták tudták, mi a teendő: be kell melegíteni, be kell melegedni. Az alapozás után végre fény derült a rejtélyre, világosság gyúlt elménkben: itt bizony buli lesz a javából!!

A hangulat a tetőfokára hágott; „a szaxofonos recsegetett, a dobos pörgetett...” Micsoda buli!!!

Tényleg: Micsoda buli???

(hosszú hajú fiatallány): „Jó volt az előzene... tudtak csápolni a zenekar előtt” - bemutatja a „csápolást”, ami külön élmény számomra - „miért, annak hangulata van!!!” - válaszol mosolyomra mosolyogva, és folytatja: „Az eddigi koleszbulik közül, amin lenni voltam, ez volt a legjobb. Az utóbbi bulikon egyre több ember van, és ez jelent valamit. Tavaly volt egy-két olyan buli, amin teljes pangás volt.”

(csinos lányka): „Túl sok volt a külsős, de az előzene nagyon jó ötlet. Ennyi.”

(csendes fiúcska): „Tetszett. Zeneileg nem tudom értékelni a zenekart, mert nem értek hozzá, de jó számokat játszottak. Máskor egy bulinak úgy volt vége, hogy felszivárogtak

az emberek, most meg úgy kellett felzavarni őket.” - gondolkodóba esik - „Ja, és kevesebb részeg volt.”

(mosolygós lány): „Én csak háromnegyed órát voltam lenni, de szerintem nagyon jó volt. Ennyien még nem voltak koleszbulin; az előzene pedig megadta a kezdő jó hangulatot. A 'párostáncok' is gyakrabban előfordultak: nemcsak a lassú számok alatt táncolt egy fiú egy lánnyal.” - riportlányunk itt most arra a közismert jelenetre gondolhatott, ami már szokványosnak mondható: A DJ hirtelen, minden előzetes bejelentés nélkül a gyors szám után egy lassúval kedveskedik a jelenlevőknek (csöpögős, „romantikus” nótáknál legalább egy Leonardo di Caprio lebeg minden lány szeme előtt) - és az addig körökbe rendeződő emberek pánikszerűen - és néha teljesen véletlenszerűen - párokba rendeződnek. S jöhet a lassúzás - vagy mi....

Hat ennyi. A kérdezettek egybehangzóan „jó”-nak találták a csütörtök izzását, s mindannyian az előzene partján állanak.

Jelzőkre azért volt szükség, mert alanyaink nem ohajtották nevük közlését...

Mit írnak még? Alig várjuk a következő megmérést a kollégium tornatermében!!!!

KonczerKinga

K.O BULI

Talán vannak egy páran, akiknek ismerősen cseng a név, de sokan még nem is hallottak róla. Igen, létezik egy szegedi egyetemistákból és főiskolásokból álló zenekar, élükön Marcello Motadellivel, az ifjú olasz vendégkarmesterrel, aki mellékállásban még a Szegedi Nemzeti Színháznál is levelezényelget egy-két darabot (pl.: Don Giovanni, Tosca). Noha szeptember óta egy aranygyűrű jelzi, hogy már foglalt, nem csappant meg a zenekar nőnemű tagjainak száma.

A társaság egyébként áriási erőfeszítéssel készül a decemberi koncertre („Jézusom! Eltörött a vonóm!”, „Ennél a résznél megpróbálom legalább imitálni a játékot...”, „Gyerekek! Már megint miért ilyen kevesen jöttetek próbára?”), amelyen a JATE kórusával együtt lép fel. A műsor egyelőre maradjon titok, a pontos időpontot pedig majd a későbbiekben megtudhatjátok.

Rajnai Judit

Fotóklub

Ha érdekel a fotózás, a labor, esetleg tudni akarod, hogy készül a fotogram, vagy csak valamilyen kérdésed van,

Várunk szeretettel a Móra fotóklubban

Konzultáció: hétfő 6 óra

Érdeklődni, kérdezni: Bolla György (17B)

Eddig nem létező önképzőkör

Ha van kedved és rajtad kívül még akad ember akkor csinálhatunk egy rajzkört, a jelszó: ahogy tetszik, absztrakttól, csendéleteken át egészen az élő (de nem mozgó) modellekig...

Ha van ember egyeztethetünk időt.

Érdeklődni Szalánczy Dorkánál (32) lehet.

Színjátszókör 1

Már ide az érdeklődőket nem várják, mert megvan a darab és a szerepek elkeltek, azért hogy tudjátok csütörtök nyolctól tízig a játékszerterem foglalt, készül a darab. Rendező: Formanek Csaba(1)

Számítógép szakkör

Utánozhatóan stílusban(sal) vezet be minden érdeklődőt a számítógép rejtélyes világába Mező Béla (2), ajánlatos mindenkinek, aki nem ült még gép előtt, de lassan rajön, hogy a dolog elkerülhetetlen. Minden kezdő alma Béla, gyere hát el, ne légy mélat!

Idője: hétfő:20-22, szerda:20-21, helye: egyes gépterem

Könyvtár

Ide sem kell a reklám. A könyvtár él és élni akar, ha véletlenül működik a portás nénik hírül adják, csak legyen a fületek a hangosbemondón, és még az is megessék (néha), hogy a keresett könyvet kézhez kapjátok.

Zenés női torna

Bizonyára már hallottál róla, a rádióból is lehet értesülni, mikor esedékes.

A név magáért beszél. Vigyázat lányok, izmosodás veszély!

Ne érdeklődjek, inkább jelenjétek meg és tartsatok Váci Eszterrel (33) a torna erejéig.

Színjátszókör 2

Ide viszont mindenkit szeretettel várunk, ugyan ez társulat még annyira rejtélyes, hogy a sorok írója sem tudja, mit hirdet és ki az értelmi szerző, de az biztos, hogy nov.25.-én a játékszerteremben lesz az első titkos ülés, a kíváncsiakat (bizonyára) nagyon várják.

A kollégiumi élet sója

-apró anekdoták-

Egy gyertyafényes ebéd után feltettük a nagy kérdést első vendégünknek és áldozatunknak, aki a bőséges menük után kellőképp ellustult és lelassult, hogy már a meneküléshez nem volt ereje, hogy van-e maradandó emléke, ami a kollégiummal kapcsolatos. Persze kinek nincs? Így Kriszta ottragadt nálunk és anekdota követett anekdotát. Szemelgessünk a legjobbak közül.

Kriszta és a Farkas, avagy milyen veszélyek fenyegetik késői órában a kollégiumban az ember leányát

Hajdanában danában, bár még nem az ősidőkben, csupán két esztendő távolában, valamikor a kol-bizválasztások alatt történt főhősünkkel, akit az egyszerűség kedvéért nevezzünk Krisztának, mert bár eszünkbe jut a bájos Piroska név is, hősnőnk, igaz, bájosnak bájos, de nem vonzódik a rőt színű ruhákhoz és a farmert előnyben részesíti a piros minivel szemben. Tehát Kriszta, aki (Piroska után szabadon) ekkor még lelkes és tudatlan diáklány volt, elsős a javából, egy átlagos nap után, éjfélig tartó internetezést tudva a háta mögött, szokásos lefekvés előtti tevékenységeit végezte, amikor a szürke hétköznapi menetét megszakította valami...de ne szaladjunk előre!

Kriszta a sötét, baljós folyosón, egyedül, ahogy unokák járnak a beteg nagymamákhöz, ballagott a WC irányába. Rövid ott tartózkodás után, amit betudhatunk virágszedésnek,

gombászásnak vagy hasonló-nak, ha tovább kívánjuk éltetni az erdei hasonlatot, indult volna, hogy az aznapja végére kitegye a pontot, aludni térjen...azonban szembetalálkozott egy nagy, félelmetes Farkassal. Illetve a szörnyű lény először csak a mancsát villantotta elő; a WC ajtó felett vékony, csupasz ujjak mozogtak, mintha egy közönséges fül számára néma zeneművet vezényeltek volna a titokzatos, földöntúli végtagok. Bátor hősnőnk szíve egy percig megszűnt dobogni, keze görcsösen szorult a bort és kalácsot rejtő kosárka helyett a WC-papír tekercs köré, aztán erőt vett magán és "A nagy-mamáért!" suttogással ajkán meglökte az ajtót, hogy farkasszemét nézhessen az erdő démonával, a folyosó bolygó szellemével. Ő volt. Ahogy sejtette. A Magányos Farkas, riadt vad szemekkel leste a hálórúhában vacogó éteri jelenséget.

Pillantásuk hosszan összekapaszkodott és végül Kriszta vérzett el a szempár-bajban. Nyúlcipőjében, illetve papucsában a szobája felé inalt, hátra-hátralelve, vajon a veszélyes vad futni hagyja-e. A Magányos Farkasnak azonban nem volt kedve csámborgó kislányokat felfalni, sietős mozdulatokkal ragasztotta tovább a plakátját, aminek alján ott díszelgett a nagybetűs felirat: SZAVAZZ RÁM!

Titokzatos idegen a pálya szélén

Kriszta másik történetéről szintén két éves port kellett lefújni, azonban

napjainkban is életszagú, amiről vallhatna mostanában is egy-két szerencsés kollégista lány, bár az idén aktív lány focicsapatnak még nem volt hasonló élményben része.

Akkoriban a húszas szoba híres volt lelkes focistáiról, közéjük tartozott Kriszta is, így személyes élményként, csillogó szemmel emlékezett:

Már sötétben kezdődött a játék, egy szokásos edző mérkőzés. Mind tudjuk, milyen a lány foci, ezt talán nem is ecsetelném. A játékba belemerülve sokáig észre sem vették azt, ami később akkora riadalmat okozott. Egy fantasztikus és bravúros gól után a középkezdés helyett a pálya egyik oldalára gyűlt lányok egyszer csak egységes sikolyt eresztettek ki torkukon, majd villámgyors hátraarcot csináltak és sikoltozva elszaladtak a kollégium irányába. Az ott maradó ellenfelek értetlenül bámultak egymásra és miután mindegyikük fejében nemleges válasz született a -Talán tőlünk ijedtek meg? Elölünk futamodtak meg? kérdésekre, lassan 180 fokos szögbe forgatták a fejüket és így megpillanthatták társaik menekülésének miértjét. Hosszú ballonkabátjában ott álldogált szerényen a pálya szélén egy férfi alak, aki egészen biztos, hogy férfi volt és ereiben nagyon meleg vér kellett hogy kerengjen, mert az őszi hideg ellenére otthon felejtette minden ruháját.

Szalánczy Dorottya

Távol álljon tőlem, még a szándéka is annak, hogy dramatizáljam a helyzetet, de kénytelen vagyok billentyűzetet csapdosni, ugyanis úgy érzem, hogy nem lehet elmenni a jelenség mellett, ami egy-két éve, ha kimondataul is, de benne van a kollégium levegőjében.

Ha nem is magát a problémát, de legalábbis a probléma egyik moduszát, még ha nem is szubsztanciális formában, de nyugodtan tetten lehet érni az ötödik emeleten utóbbi időben történt kisebb viharokban. Akik esetleg nem hallottak volna róla, némi magnetofonnal és volumével való kisebb visszaélésből sikerült komoly kollégiumi ügyet csinálni, ahelyett, hogy megbeszéltük volna, kulturált ember módjára leültünk volna és túl lettünk volna az egész pitiáner ügyön. Természetesen ebben én is, mint a 8-as szoba lakója, hibás vagyok, és hibásak a szobatársaim, de véleményem szerint az egész ügy nevetséges és sírni legfeljebb csak azon lehet, hogy 1999 kapujában hasonlóból még lehet órákig tartó vitaműsort rendezni, afféle Jusst Laci módra.

De nem is a konkrét eset, hanem a háttérben meghúzódó személyes vélt vagy valós konfliktusok az érdekesek, amik legalább olyannyira nevetségesek, mint az egész ügy. Ezek a dolgok és ezeknek a dolgoknak a kitergetése sem szép dolog, úgy gondolom az újság szellemiségével sem nagyon egyeztethetők össze, de ez van benne a levegőben, ezt kéne szeretni, akár tetszik a kollektív közös tudatunknak,

akár nem.

Mondjuk ki nyíltan, egyeseknek nem tetszett az, hogy feltoltam a képemet az ötödik emeletre. Lehetséges, hogy ez így meglehetősen durva megfogalmazás, de számomra ez nagyon úgy tűnt. Megintcsak azt kell azonban mondanom, ez sem lenne baj. A baj ott kezdődik, hogy egyesek nem veszik észre, hogy hol a helyük, nem veszik, vagy nem akarják észrevenni. Hogy nem jól, nem jó helyen és nem jó dolgokat tesznek és egyfajta anti-Luciferré válnak. Jóra törnek és rosszat tesznek. Ugyanis az, hogy valakinek nem tetszik valami az egy dolog. Az, hogy hangot is ad ennek az is OK.

Azt azonban ne higgye már senki ebben a kollégiumban, hogy szürke eminenciásként minden döntésbe beleszólhat, mindenféle felelősség, hatáskör és kompetencia nélkül. Hogy teljesen fölöslegesen és rosszindulatúan keltheti a feszültséget.

Jó lenne, ha azok az emberek, akik eddig arról voltak híresek, hogy a néhai Antall Józsefet megszenyítő kamarillapolitikával, mindenféle intrikával, a lányok szédítésével, hatáskörök méricskélésével, hözöngéssel foglalkoztak, elkezdenének azzal foglalkozni, ami a feladatuk kellene hogy legyen: a közösségi élet szervezésével, azzal, hogy minden kollégista végre itthon érezze magát a Móraban. Az ötödiken, az elsőn, saját kis zugában, azzal és ott, ahol neki tetszik.

jóbi

Nem kaptunk ESÉLYT

a tanulásra. Nem is kaphattunk, hiszen csak kb. 90-en kaptak a 480 pályázóból. Ez a JATE hallgatóinak 1%-a.

Sokan beadták az Esély a tanulásra pályázatot a jobb boldogulás reményében, de csak kevesekre mosolygott rá a szerencse. Az eredményhirdetést én is tágranyílt szemekkel bámultam a HÖK-ön. Nem sok ponttal, de lemaradtam, hiszen az én szüleim el se váltak, meg különben is: csak egy testvérem van. Tényleg, egy szavam se lehet.

Egy srácnak viszont volt. Meg is kérdezte az egyik ablak mögött ülő alkalmazottat: "Ezt ti bíráltátok el?" Válasz: "Nem, nem mi bíráltuk el." Gondolom, a srác erre nem tudott hirtelen mit mondani, így aztán odébbállt.

Szóval egy szavam sem lehet. Nem így annak a hölgynek, akinek van három (fiatalabb) testvére és csak egy szülő neveli őket. Később még két ilyen lányt találtam, mórások mindhárman, akik közül viszont az egyik elnyerte a pályázatot. Kezdődik tehát az értetlenkedés: mitől függ, hogy ki kapja meg?

Négy testvér, egyedül nevelő szülő: hogy lehet ezeket a kondíciókat még alulmúlni? A kérdéseket dr. Almási Tibor úrnak, a hallgatói ügyek rektorhelyettesének tettem fel. Nagyon készségesen válaszolt. A helyzet a következő: kb. 200-an a 480-ból önelttartónak, tehát nulla jövedelműnek vallották magukat. Ehhez képest az összes alacsony jövedelmű család gyermeke már csak (nagy) hátránnyal indul. Ebből a 200-ból került ki gyakorlatilag az a 90, aki végülis elnyerte az Esélyt. Így is nehéz volt a választás, gyakorlatilag csak az árvák vagy félárva

részesültek belőle. Hogy ez igazságos volt-e, azt nem tudom, de másképp nem lehetett tenni, a pontokat így állapították meg. Nem sajnálom az árváktól, az a bosszantó, hogy más nem kaphatott, pedig rászorultna, mondhatni járna neki. Mint a cimbalmosnak a vicében. Almási úr azt is elmondta, a tavalyihoz képest sokkal kevesebb pénzt oszthattak szét az idén az Esélyre. A lakhatási támogatást viszont rettentő magasnak tartja, de azt a pénzt nem lehet ebbe átforgatni, pedig sok maradt, hiszen kevesen vették csak igénybe. Ezt a megmaradt summát szeretnék inkább újabb kollégiumi férőhelyek létesítésére fordítani (pl. az Öthalmi kollégiumra vagy az Eötvös kollégium tetőterének a Móraéhoz hasonló beépítésére). Ezáltal több lenne a kollégiumi hely, aki beadja a felvételi kérvényt, az kap is helyet. A lakhatási támogatás létesítésével tehát gyakorlatilag a kollégiumi közösségi létforma választása vagy nem választása lesz a kérdés, hiszen a támogatásokkal együtt most már az albérleti díj is elviselhető.

Alapjában véve kevés volt a szétosztható összeg az Esélyre. De kik bírálta el? Ezt a HÖK-ön kérdező fiúhoz hasonlóan én is megkérdeztem. A nekem adott válasz így hangzik: "A beérkezett pályázatokat itt bírálta el egy jórészt hökösökből álló bizottság." Ezzel összevetve a "Nem mi bíraltuk el" választ, lehetne vitatkozni annak igazságértékéről.

Következő kérdés:

az, aki a HÖK-ön dolgozik, tehát van fizetése, az igazán ellenőrizhető, hogy mennyi jövedelemmel rendelkezik. Válasz:

Hivatalosan a tiszteletdíjuk 2000-2500 Ft, ezt a hökös pályázók be is írták.

Ez az 1% nagyon kevés. Almási úr szerint a valós igények 4-5% körül vannak. Tanácsolni is fogja, hogy emeljék az Esély összegét jövőre. Az én 4 gyerekes példámra elrejtésül ő azt a 8 gyerekes családot hozta fel, akiknél az egy főre jutó 5000 Ft-ra jött ki, ami megélhetés szempontjából rettentően alacsony összeg, pontszámban viszont sok-sok mínusz! jelentett az igénylőnek a nulla jövedelműekkel (öneltartókkal) szemben.

Almási Tibor szerint egyébként az egész egyetemi támogatásrendszer rosszul működik. Egy oktatási intézménynek nem feladata a környezettanulmányozás, ill. nem informálódhat kedve szerint, az adatvédelmi törvény miatt. Távolról nem tudja megítélni, hogy ki rászorult, ki nem. Ezt a pénzt inkább az önkormányzatoknak kellene adni, hogy ők végezzék el a rászorultság mértékének a felmérését, és ott osszák szét a pénzt.

Szerintem, egyszerűen el kellene küldeni az önkormányzatokhoz azokat a felbélyegzett borítékokat, amelyeket a kérvények beadásakor amúgy is ezért kellett csatolni.

Juhász Annamária

Interjú Nádasi István kollégiumi titkárral.

Idén ősszel is voltak kollégiumi bizottsági választások. A második fordulóba bejutott 18 jelőtből a kilenc legtöbb szavazatot kapott lett tagja a kollégium üzemeltetésért, programjait, az ott lakók ügyes-bajos dolgaiért felelős testületnek, amelynek rajtuk kívül funkciójában fogva tagja Erdélyi Ágnes igazgató és Kovács Attila kollégiumi tanár. Az így fizetendő fős bizottság alakuló ülésén 9 szavazattal kettő ellenében Nádasi István IV. éves történelem szakos hallgatót választotta titkárává. A kollégiumi bizottsági választásokon órádtak le a legtöbb szavazatot a kollégiumi választópolgárok. Az új kollégiumi titkár több mint három éve lakik a Mórában. Terveiről és elképzeléseiről kérdeztük a kollégium új diákvezetőjét.

- Eddig mivel foglalkoztal a kollégiumi bizottságban?

- 1996 ősze óta vagyok a Kollégiumi Bizottság tagja, tehát immár harmadik éve. Hozzáam tartozott a sportrendezvények szervezése, Kovács Attilával és Búza Misivel három koordináltuk a kollégium sportéletét. Ez persze nem csak a különböző bajnokságok megszervezését és beharangozását jelentette, hanem megpróbáltuk - úgy érzem sikerrel - felfejleszteni, gyarapítani a kollégium eszköztárát. Persze itt is van még tennivaló bőven. Amire igény volt a Mórában azt meg lehetett szervezni. A legnagyobb sikere, úgy a résztvevők mint az érdeklődők részéről a felévente megrendezésre kerülő kollégiumi foci bajnokságnak volt. Ezt szeretnénk továbbra is állandó jelleggel megrendezni. Volt ezenkívül még sakk- pingpong- és csocsó bajnokság is.

- Mik a feladatai egy kollégiumi titkárnak?

- Össze kell fogni és koordinálni a Kollégiumi Bizottság munkáját, képviselni a kollégiumot különböző fórumokon és állandó kapcsolatban kell lenni a kollégium vezetésével, egyáltalán képen lenni. Azt még el szeretném mondani, hogy ez a Kollégiumi Bizottság legalábbis most egy komoly szerv. Igenis megvan mindenkinek a maga feladata ami lehet, hogy kívülről nem látszik olyan látványosnak de belül látható, hogy folyik a munka és mindenki végzi a dolgát. Erre büszkék lehetünk.

- Mi a véleményed a kollégiumi felvételi rendszeréről?

- A Móra Ferenc Kollégium a múltban és most is nagy hangsúlyt fektetett az itt lakók szociális helyzetére.

A rászorultságnak szerintem ez a legnagyobb fokmérője. Emellett a szakmai, közösségi kritériumok is nagyon fontosak, plusz természetesen a tanulmányi eredmény. Ez tehát mind nagy súllyal esik latba.

- Az ötödik szint felvételi rendszere mennyiben különbözik ettől?

- Az ötödik emelettel kapcsolatban van egy tévhit amelyet mindenképpen el kell oszlatni. Sokan azt hiszik, hogy itt egy rossz értelemben vett elit képződik, ahová nem lehet beférkőzni. Ez nem igaz. A kritériumok mindenkire vonatkoznak és mindenkinek megvan rá az esélye és lehetősége, hogy ide felkerüljön. Tehát biztatók is mindenkit, nyugodtan pályázzon az ötödik szintre ha ezzel úgy érzi hogy segíti önmaga és a kollégium fejlődését.

- Mi a véleményed a kollégiumban működő Szegedi Társadalomtudományi Szakkollégium működéséről?

- Nagyon sok érdekes előadás van a szakkollégiumban belül. Amúgy nekem nem tisztem minősíteni a

szakkollégiumot. A szakkollégiumi közgyűlések és választmányi ülések nyilvánosak. A kollégisták közül bárki bemehet és felteheti kérdéseit.

- A kollégiumi bulikkal kapcsolatban felmerült az a kifogás, hogy olyanok akik gyakran nem is kollégisták, dunván lerészegednek és zavarják a pihenni és tanulni vágyó többséget.

- Nagy előrehaladást jelent szerintem a legutóbbi buli, ami nagyon jól sikerült, sokan ott voltak, jó volt a hangulat és semmi rendbontás nem történt. Semmilyen komolyabb panasz nem hangzott el. Különben is a kollégium szeretné ha ezek a bulik viszonylag zárt körűek maradnának. Ez persze nem jelenti azt, hogy semmilyen barátot vagy ismerőst nem lehet idehozni. Ők este tízenegyig bejöhetnek a bulikra, később azonban már nem. Ez azért fontos, hogy mondjuk egy hajnalig tartó egyetemi vagy városi buli után a kollégium ne legyen "menedékhely".

Papp László Tamás

Kié az ötödik emelet?

A kérdés olyannyira triviális, hiszen a válasz a lehető legtermészetesebben megadható - ti. a kollégistáké - hogy szinte feszélyezve érezheti magát a kérdésfeltevő.

Mégis, mégis. Az utóbbi időben ugyanis egyre több téfóva megjegyzés illetve értetlenség övezi az ötödik emelet bizonyára igen kellemes, hiszen minden eddiginél komfortosabb életét.

Egy biztos, a Morás ötödik szint a JATE kollégiumi lehetőségei közül a legelső helyen áll, eleganciáját tekintve mindenképp, de ha hozzátesszük magának a

Morának zöldővezeti fekvését, s az ugyancsak nem elhanyagolható újszegedi környezetet, még tovább nő az ázsio. És akkor még nem is beszéltünk a többévtizedes tradícióról, mely ha néha vissza is húz, mégiscsak jól meg lehet benne ágyazni. Tehát a mai egyetemi konstellációk között ez a tetőtér megérdemli a fokozott érdeklődést, mely érdeklődés egyre erősebben mutatja is magát. Nem így volt ez - a legnagyobb meglepetésre - az elmúlt tanév végén, amikor az ötödik szint pályázatára kevesebben jelentkeztek, mint ahány hely rendelkezésre állt. Lehetséges, hogy a pályázat paraméterei ijesztettek el sok fölfelé vágyakozót, s így az 52 helyre mindösszesen 43 kollégista jelentkezett. Az üdvözlés ílymódon automatikus, lényegében megmérettetés nélküli volt, magyaráran nem volt versenyhelyzet. Pótpályázat kiírására nem volt idő, hiszen a szeptemberi beköltözések menetrendszerűen megkezdődtek, mindenkinek kellett a konkrét hely, indult az új kollégiumi tanév.

Igy szeptemberben újonnan azak kerültek fel a tetőterre, akik bár készültek, de lekésték a pályázatot, illetve akik közel álltak a felköltözöttekhez. Nem volt ugyanis könnyű a szoba-beosztásokat elkészíteni, hiszen az egyéni pályázatok miatt sokszor komoly fejtörést okozott megfelelő társat - társakat - találni. Végülis - hála többek között a kollégiumi tanár türelmének és kombinációs képességének - minden megnyugtatóan rendeződött.

Látszólag tehát minden OK., mi az hát, ami mégis morajlik? Mert valami van, ne dugjuk a fejünket a homokba. Mi lehet az oka annak, hogy egyre többen rossz szájjal vannak, s valamiképp feszélyezve érzik magukat az új tetőteres szituá-

cióban. De mi is ez az új szituáció? Jó lenne már végre tisztán látni, világos beszéd kellene.

Azt mondja sok kollégista, az ötödik emelet a keveseké, a kiválasztottaké. A fentiekből jócskán kiderül, hogy sajnos vagy szerencsére, senkit sem kellett kiválasztani, lett légyen ez esetben több az eszkimó, mint a foka.

Az automatikusan fölkerültek nehezményezik a később felköltözők személyét, szervezeti szabályzat lobogtatva, aláhúzva igazgatói jogkörök. Ha arra gondolunk, hogy évtizedekig a kollégisták - egyébként nagyon helytelen módon - ügyet sem vetettek holmi szabályzatokra, az utóbbi évek ezekre irányuló teoretikus igyekezetét csak melegen üdvözölni lehet.

Ha valaki azt gondolja, hogy a sorok között ott lapul az irónia, ezegyszer téved. Őszintén mondom, néhány kollégista aggályosan precíz ügybuzgalmából jómagam is sokat merítettem és tanultam. Legyen demokrácia. Bibó István szerint demokrácia az, amikor nem kell félnünk. (A pontos idézet olvasható az egyetemi Aula mellett) Szeretném hinni, hogy ez áll a Móra Kollégiumra is: mondhasa a magátét mindenki, legyen saját, karakteres véleménye, kritizáljon és kezdeményezzen, akarjon sokat - de jaj annak a közösségnek, amelyik megengedi magának, hogy alapvető értékei rossz fénytörésbe kerüljenek, hogy jó szándékok eltorzuljanak.

Kié az ötödik emelet? Ez az ártalmatlan kérdés úgy látom, túlmutat már önnön magán. Mert hogy - kié a kollégium? Amikor azt mondom, hogy minden kollégistáé, nem állítom azt, hogy egyformán, egyenlő mértékben mindenkié. Hiszen sokan alig kérnek részesedést, alig használják, nem élnek vele. De mindazok, akik egyetemi éveik alatt szeretnék a kollégium szellemi és anyagi javait jó értelemben véve kihasználni, horribile dictu, gyarapítani, tehessék meg. A kollégium ad és elfogad, de nem vár és nem is kíván frázispuffogatásokkal övezett hálaszövegeket hallani, mondani. Természetes egymásra utaltság ez egy egészségesen működő közösség tradíciójának és újitókedvének szimbiózisaként. Ugyan ki ne örülne bármelyik kollégisták alkotta csoport, kisközöség sikereinek, hiszen a Móra Kollégium áll mögötte, belőle vétetett, belé tud csak kapaszkodni? De ha kialakulni látszik egy olyan szituáció, amikor

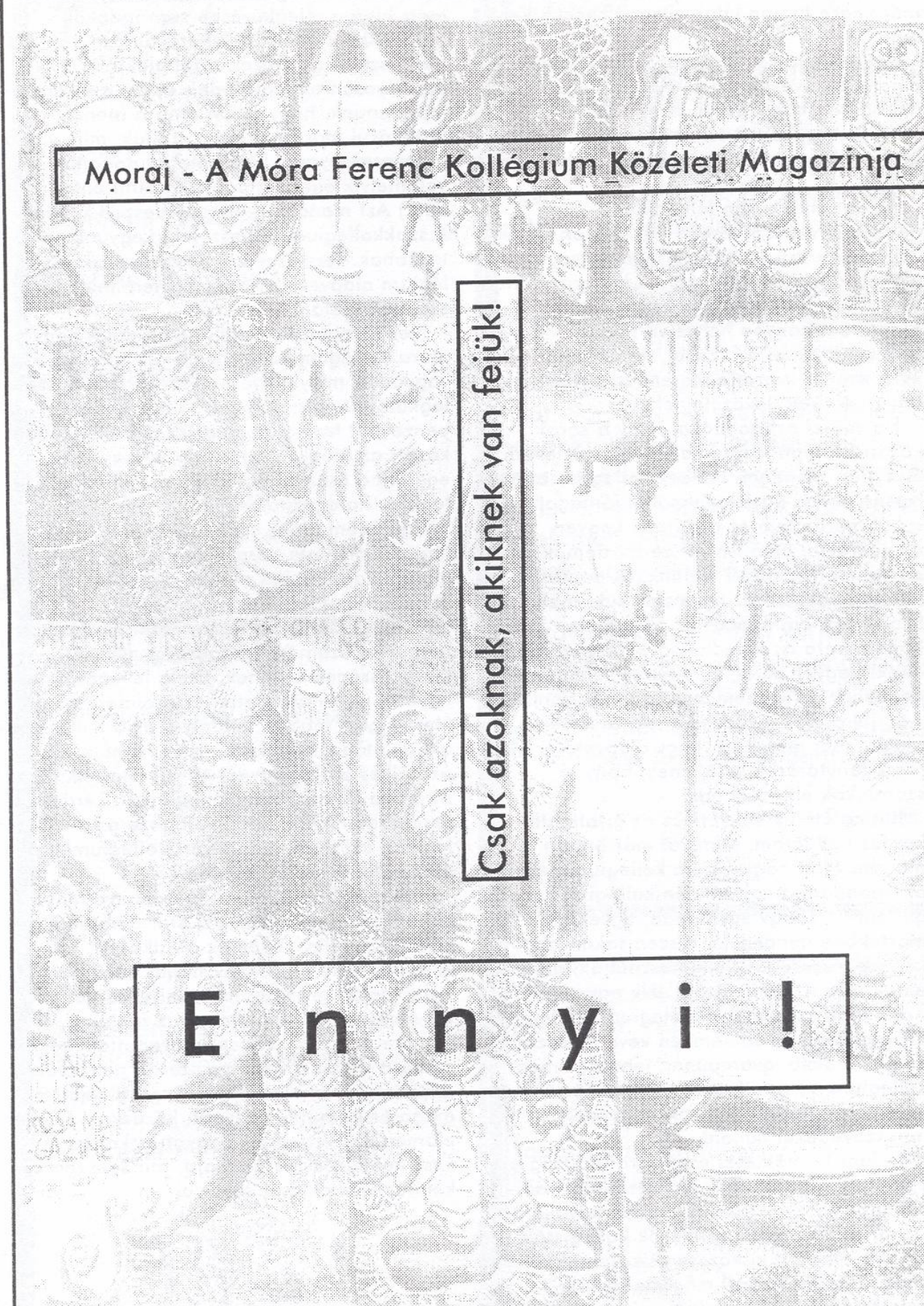
valamelyik kollégiumi csoport - egy vélt - mert hiszen a legkevésbé sem indokolt - magasabbrendűségnek kezd áldozni, magát kiválasztottnak érezni, a többiektől látványosan elhatárolódni, akkor azt kell mondanunk, hogy álljon meg a menet. (Ráadásul most már azt is tudjuk, miye van a menyasszonynak, lévén megmutogatta valamelyik éjjel a magasföldszinti enteriőriben.) Azt mondtam, világos beszéd kellene. A szakkollégiumról beszélek. Legyünk pontosabbak. Természetesen nem a szakkollégium alapvető céljairól és nem minden szakkollégistáról.

Nem magától értetődik-e például, hogy a Móra Kollégium évtizedek alatt felhalmozott vagyonát, melyet ilyen-olyan bevételekből, a legkülönbözőbb pályázatok útján nyert pénzekből teremtett meg (ide tartozik többek között az ötödik szint is úgy, ahogy van), egyforma eséllyel használhasa minden kollégista, ha egyáltalán kívánja használni?

Ugye nem lenne szimpatikus, ha a kollégisták orra alá dörgölnénk, hogy a kollégium vagyonának melyik részét ki, hogyan, milyen nehézségek árán szerezte, s kizárólagossá tenné használatát kiválasztott csoportok számára? Átjárható, nyitott kisközösségek kellene, tiszta levegővel, egymás iránti tisztelettel és szolidaritással. Mert ugyan több-e, különb-e az a kollégista, aki az ötödik szint kényelmes, zuhanyozófülkés szobáiban él? Uram Isten, micsoda otromba kérdés! Mint ahogy az a kérdés is legalább ennyire, hogy különb-e az a kollégista, aki ilyen vagy olyan kollégiumi csoport holdudvarához szegődik?

Kié az ötödik emelet? Valamennyi Móra kollégista egyenlő eséllyel startolhat majd a következő félév végén az ottlakásért: az esély ott differenciálódik majd, hogy pl. ki hány szakot gründol, hogyan teljesít az egyetemen, mit tud letenni az asztalra. Ennyire egyszerű. A "lent maradottak" között pedig a számok törvénye szerint nem csak annyi, de jóval több "kiválóság", a saját maga és a kisebb-nagyobb közösség előmeneteléért sokat, nagyon sokat tenni kész kollégista marad majd, mit sem törődve komfortérzetek csábításaival.

Erdélyi Ágnes

Moraj - A Móra Ferenc Kollégium Közéleti Magazinja

Csak azoknak, akiknek van fejük!

E n n y i !